

Πέρασ' εκείνος ὁ καιρός, πού ἤσαστε θεοί,
εἰδωλόατρι σήμερα δὲν εἶναι εἰ λαοί.
Τὰ λαμπερά σας εἰδωλα κανεῖς δὲν προσκυνᾷ,
κι' ἡ βασιλεία τῶν λαῶν καὶ δεύλων ἀρχινᾷ.
αὐτοὶ 'στὸν κόσμῳ σήμερα περνοῦν γιὰ βασιλεῖς,
χωρὶς νὰ ἔχουν γύρω των κυρίας τῆς Αὐλῆς.

Ἐμπρός λοιπόν, ἀφήσετε τὴν τόση τεμπελιά,
τὸ νὰ φορῆτε στέμματα δὲν λέγεται δουλειά·
ἀφήστε τὰ παλάτια σας, τοῦ θρόνου τὰς τιμάς,
κι' ἐλάτε νὰ δουλεύετε καὶ σεις μαζί μ' ἐμᾶς,
κι' ἂν ἦραστε τεμπέληδες γενήτε ποιηταί,
ἀλλοιῶς μιὰ μέρα ἡσυχὴ δὲν ἔχετε ποτέ.

Τοῦ βασιληᾶ ταξείδια καὶ φέρε μας τὰ ἴδια

Αὐριο λοιπὸν μᾶ: φεύγεις, καλέ μας βασιληᾶ.
γιὰ νὰ 'συχάσης 'λίγο ἀπ' τὴν πολλή δουλειά.
'Στὴν Κέρκυρα πηγαίνεις γιὰ κάμποσο καιρό,
νὰ πάρης τῆς θαλάσσης ἀέρα καθαρό.
'Σ τὴν Κέρκυρα πηγαίνεις, μὰ θεοὶ καὶ ἂν πᾶς,
'στὸ νεῦ σου νὰ μᾶς ἔχης καὶ νὰ μᾶς ἀγαπᾶς.

Ἐμπρός, καμμιά σκοτούρα μὴ δάξῃ: 'στὸ μυαλό,
χωρὶς καμμιά φροντίδα νὰ σύρῃς 'στὸ καλό.
Σπουδαίαις ὑποθέσεις ἐδῶ δὲν σὲ κρατοῦν,
ἐκθέσεις τῶν ἀνθέων οἱ Ἕλληνες κυττωῦν.
ρεμβάζουν 'μέρα νύκτα 'σὸν Ἰλισσοῦ ἐκεῖ,
κι' ἀκοῦνε τῶν βασιλέων τῆ θεία μουσική.

'Ἐτσι σὲ θέμε, πάντα νὰ ἦσαι κευδαρντᾶς,
καθὼς κι' ἐμεῖς νὰ πίνῃς, νὰ τρῶς καὶ νὰ γλεντιᾶς.
'Εδῶ 'στὴ Ρωμηοσύνη, 'στὴ γῆ τοῦ ῥαχαιτοῦ,
'στὸν τόπο τῆς παράτας, 'στὸν τόπο τοῦ γλεντιοῦ,
ποτέ κανεῖς δὲν πρέπει νὰ ἦναι σεβαστός,
καὶ οὔτε νὰ διαβαίνῃ μὲ θλιψὶ ὁ καιρός.

'Αφοῦ καὶ εἶχες τύχη νὰ γίνῃς βασιληᾶς
τοῦ ἔθνους τῶν ἐρώτων καὶ τόσης τεμπελιάς,
ποτέ ἄ: μὴ θολώνῃ ὁ ἥτοχος σου νεῦς,
μὴ θέλῃς κι' ἄλλο χῆμα καὶ ἄλλους οὐρανοῦς,
'στὸ γαλανοῦ Βοσπόρου μὴν τρέχῃ: τὰ νερά,
μὴ σκέπτεσαι, μὴ πάσχῃς, καὶ γλέντι μιὰ χαρά.

'Αἰέτρου βασιληᾶδες λιτρεύει ἡ Ἐιλιάς,
οἱ Ἕλληνες σου θέλουν μαζί των νὰ γελᾶς,
χαρούμενος νὰ ἦσαι καὶ σὺ καὶ τὰ παιδιά,
δὲν σ' ἔχουμε γιὰ λύπη καὶ γιὰ κικὴ καρδιά.
Γιὰ χωρατὸ νὰ πέρνῃς ἐδῶ τὸ κάθε τί,
γιὰ χωρατὸ κι' εἰ σιόλι κι' εἰ ψεύτικαι στρατοί.

Καλό σας κατευόδιο καὶ πάλι τραγουδῶ,
κι' ἐμεῖς θεὸ νὰ γλεντοῦμε μαζί σας ἀπ' ἐδῶ·
μὲ γέλοια θὰ μᾶς 'βρίσκῃ κι' ἡ νύκτα κι' ἡ αὐγή,
νὰ 'δῶμε τόσο γλέντι πρὸς διάβολο θὰ 'βγῇ.
Καὶ τώρα, βασιλεῦ μου, σύρε 'στὸ μὸν Ῥεπό,
σὰ ἀγαπούμε ὅλοι, κι' ἐγὼ σὰς ἀγαπῶ.

Εἰς τῆς Νέαις Ἐπαρχίαις 'λύσσαξαν γιὰ Δημαρχίαις.

'Εμάθητε τοῦ ἔθνους μας καὶ ἄλλαις εὐτυχίαις;
ἀκούσετε νὰ σὰς τῆς 'πῶ... Στῆς νέαις ἐπαρχίαις
ὡς τρεῖς χιλιάδες ἔχουνε Δημάρχου κάλην δάλη...
'Εγὼ τὸ εἶπα κι' ἄλλοτε καὶ σὰς τὸ λέγω πάλι,
πῶς μέσα 'στὸ Ῥωμαϊκό θὰ 'δῆτε καμμιά μέρα
νὰ ἔχῃ κάθε Ἕλληνας καὶ χωριστὴ παντιέρα·
καμμιά δουλειά τῆς προκοπῆς κανένας δὲ θὰ κάνῃ,
μὲ πόζα θὰ φουτρώνουμε 'στὴ μέση καπετάνοι,
θὰ νὰ πλεῦσουν οἱ μισοὶ γιὰ τὸ Δημαρχιλίκι,
κι' οἱ ἄλλοι γιὰ Κυβέρνησι καὶ γιὰ δουλειτικι.
'Ὅλοι ἀρχῇ θὰ θέλουνε, ὅλοι θὰ κάμουν κόμμα,
θὰ γίνων ὑποψήφισι κι' οἱ Τσοῦσηδες ἀκόμα,
καὶ ἀπὸ κάλην κάλην τὸ κράτος θὰ γεμίσῃ,
καὶ γιὰ τὴν τόση πρόοδο ὁ κόσμος θὰ μᾶς φτύσῃ.
Καὶ δὲς τοῦ πιά μαχαίρωμα, καὶ κλέφτω, κλέφτεις, κλέφτει...
παρακαλῶ καὶ τὸ θεὸ νὰ μὴ μὲ δγάλη ψεύτη.

Χριστέ καὶ Παναγιά! καρσί μας πυρκαγιά!

Πᾶν τοῦ Ῥωμηοῦ τὰ σύνορα, μὰ πᾶν κι' οἱ τορναδόροι
ἐκάηκε τὸ μαγαζὶ τοῦ ξυλουργοῦ Διμῶρη.
Τώρα θὰ συνορεύουμε μ' Ἁγίους Θεοδώρους,
κι' ἀντίκρι μᾶς θὰ ἔχουμε καυμένους τορναδόρους...
'Αἰλ' ἔμω; ἄ: ἀπῆσουμε αὐτὰ τὰ κολοκύθια...
πρέπει σ' αὐτὸν τὸν δυστυχῆ νὰ γίνῃ μιὰ βοήθεια.
Εἰς τὰ χαλὰ καθούμενα ὁ ἄνθρωπος ἐγάθη,
καὶ δὲν φοβᾶται συμφορὰ χειρότερη νὰ πάθῃ·
ὄλα τοῦ τᾶραγ' ἡ φτωχιά, δὲν τᾶφητε σκελίδα,
καὶ τώρα κλαίει ὁ πτωχὸς χωρὶς καμμιά ἐλπίδα.
Κι' ὅταν κανένας χάνεται, πρὸ πάντων φαιμέλιτης,
πρέπει καθεὶς νὰ βοηθῇ ἀληθινὸς πολίτης.
'Ἐμπρός, 'στὴν τόση συμφορὰ ἀπλώσετε τὸ χέρι,
καὶ ὁ Ῥωμηὸς ὁ φουκαρᾶς δὲ, μὴν μπορεῖ προσφέρει.

Τὴν ἀλλῆ ἐβδὸμάδα θὰ 'βγοῦμε μιὰ φορὰ,
θ' ἀρχίσουμε καὶ πάλι τὴν πρώτη μᾶς σειρά.